

καὶ τῆς Σελήνης, "Αν τὰ πράγματα εἶχον οὔτως, ἔδει νὰ παρατηρήται αὐξησις περισσικὴ τῆς ἐνέργειας τῶν ἡρκιστείων, αἱ δὲ σφοδρότεραι ἐκρήξεις ἔδει νὰ συμπίπτωσι μετὰ τῶν παλιρροιῶν τῶν συζυγιῶν. Οἱ ἀνωτέρω μηνησυνεύθεις κ. Φουκέ, συζητῶν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, παραδέχεται μὲν τὴν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ρευστοῦ τῆς γῆς πυρήνος ἐνέργειαν τῆς ἐλέγεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, διὰ διαφρόους δύως λόγους δὲν παραδέχεται ταύτην ὡς τὴν πραγματικὴν αἰτίαν τῶν ἐκρήξεων, πιστεύει δὲ μόνον ὅτι ἡ δύναμις αὕτη δύναται νὰ ὑποθοιθῇ τὰς ἐκρήξεις, διὰν τὰ πάντα εἰναι ἔτοιμα διὰ τὴν παραγωγὴν αὔτῶν. « Ὅταν ὁ φλοιὸς τῆς γῆς, λέγει, πλησιάζει νὰ διαρραγῇ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐξασκουμένων ἐσωτερικῶν ἐνέργειων, ἡ ὥθησις ὑποχθοίσιν παλιρροίας ὅσου ἀστείης καὶ ἀν εἰναι δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ ὅπως προξενήσῃ εἰς τὸν φλοιὸν ρωγμήν, ἵνα ἐκρέει ἡ λέθη καὶ αἱ ἄλλαι κατὰ τὰς ἐκρήξεις ἐκπεμψεναι ὅλαι ».

Κατὰ τῆς ὑποθέσεως περὶ ὑπέρηξεως γηίνου φλοιοῦ καὶ ὁλοκληρίαν ρευστοῦ καὶ διαπύρου ἀντετάχθησαν διάφροοι λόγοι, οὓς δὲν θὰ ἀναρέψωμεν ἐνταῦθα. Πράγματι δὲ διὰ τὴν θεωρίαν τῶν ἡρκιστειακῶν φυινομένων δὲν εἰναι ἀνάγκη νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ θεωρία αὕτη καθ' ὁλοκληρίαν. Ἀρκεῖ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι εἰς βάθος τι ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὑρίσταται ρευστὸν στρῶμα, οἷουδήποτε πάχους, περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ στερεοῦ ἐπίσης πυρῆνος. Λίγαν πιθανόν δύως εἰναι ὅτι τὸ ρευστὸν τοῦτο στρῶμα δρίσταται παντεχοῦ ὑπὸ τὸν φλοιόν, μὴ δην ἔτερον, εἰμὶ τὸ μὴ ἀποψύγεναι καὶ μὴ στερεοποιηθὲν εἰσέτι μέρος τῆς ἀρχικῶς ρευστῆς γηίνης σφαίρας. Ἀδικόφορον ἀν τὸ πάχος τοῦ στρώματος τοῦτο εἴναι μικρὸν ἢ μέγχα τυῆμα τῆς γηίνης ἀκτίνος. Η βαθμηδὸν μετὰ τοῦ βάθους αἰξουσα θερμότης τῶν γηίνων στρωμάτων, ἡτις δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύθῃ διὰ τῆς θεωρίας τῶν ἀντιδρήσεων, κατὰ μείζονα δὲ λόγον ἡ τοσοῦτον ὑψηλὴ θερμοκρασία τῆς λέθας συνηγορούσιν ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Καθόσον ἀφορᾶ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς θέσεως τῶν ἡρκιστείων, κειμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον παρὰ τὰς ἀκτὰς τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν, καὶ αὕτη εἰναι ἀπλουστάτη. Πράγματι δὲ ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ γηίνου φλοιοῦ, ἐν αἷς συνεπείχ τῆς κάτωθεν πιέσεως ἐσχρηματίσθησαν ἀρ' ἐνδικένται διατάξεις καὶ διατάξεις τοῦ πλείστη πλείστον παρὰ τὰς ἀκτὰς τῶν εἰσορικήσαντα τὰ θαλάσσια ὄχθατα ἐφθασκαν μέχρι τῶν ἐν ὑψηλῇ θερμοκρασίᾳ διατελούντων στρωμάτων, καὶ, ἐξατμισθέντα, προύκαλεσαν τὴν ἀνύψωσιν τῆς λέθας καὶ τὸν σχηματισμὸν ἡρκιστειακῶν ἐστιῶν, διὰ τῆς ἐνέργειας τῶν ὅποιων διεμορφώθησαν βραδύτερον οἵ τε κυριώτεροι καὶ οἱ δευτερεύοντες κῶνοι.

(Ἐπετει τὸ τέλος.)

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

N. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΠΟΛΚΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ.

I.

Διέτρεχον τὰς πρώτας ἐνδομάδας τῆς δελτίνης τοῦ μέλιτος.

Σπανίως ἀπαντᾶται τοιοῦτο ζεῦγος. Οἱ Λουδοβίκοις ἥτο τριάκοντα ἑτῶν, μελαγκούς καὶ γαλανόφθαλμος· ἥ δὲ Εὐγενία δέκα ὀκτώ, ξανθὴ καὶ μελανόφθαλμος.

Ποῖος εἶνε ὁ φιλόσοφος, ὅστις εἶπε ποτε: Φοδοῦ τὰς μελανοφθαλμούς καὶ ξανθάς γυναῖκας; Βεβαίως γέρων τις Ὁθέλλος.

Οἱ Λουδοβίκοις δὲν ἥτο ἐξ ἑκείνων, οἱ όποιοι ἀσπάζονται τὴν ιδέαν ταύτην· ὑπερηγάπα τὴν σύζυγόν του καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν λαμπρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν δὲν ἀνεγίνωσκεν ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φιλοστοργίας. Καὶ ἥ νεαρά γυνὴ ἐξ ἄλλου πάπα τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ ἐφέροντις μόνον περὶ αὐτοῦ.

Οἱ Λουδοβίκοις λοιπὸν καὶ ἥ Εὐγενία ἥσαν εὐτυχεῖς. Καὶ ὑπάρχει εὐτυχία μεγαλειτέρα τοῦ νὰ ἔναι τις νέος, φραΐος, πλούσιος καὶ νεόνυμφος;

Ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων προτερημάτων ἡ Εὐγενία ἥτο καὶ ἀρίστη μουσικός. Νὰ ἔβλεπατε μετὰ πόσης χάριτος, μετὰ πόσης τέχνης ἔκρουνον τὸ κλειδοκύμβαλον οἱ μικροί καὶ κομψότατοι αὐτῆς δάκτυλοι καὶ θὰ ἐλέγατε, ἐάν εἴκε δίκαιον ὁ Λουδοβίκος ιστάμενος πλησίον της ἀφ' ἐνδικένταις οὐδὲν διάλογον τοῦ μουσικοῦ τετραδίου, ἀφ' ἐτέρου δὲ δηπως θωπεύῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν κομψὸν καὶ κιόνος λευκότερον λαιμόν της.

II.

Ἐσπέραν τινά, ἐπανερχόμενοι ἐκ τοῦ συνήθους των παριπάτου, εἰσῆλθον εἰς τὸ κατάστημα νεαροῦ τινος ἐκδότου μουσουργημάτων, ὅπως ἀγοράσωσι τὰ νεώτερα ἔργα. Εὔχοντις ἥδη ἐκλέξει πολλὰ τεμάχια καὶ ἥτοιμάζοντο νὰ ἀπέλθωσιν, ὅτε οἱ ὀφθαλμοί τῆς Εὐγενίας ἀνεκάλυψαν ἔργον τι τοῦ ὄποιού ὁ τίτλος τῇ πρεσενεν: Οἱ Λουδοβίκοις ἔλαβε τὸ ἔργον καὶ ἀνέγνωσεν:

Η ΠΟΛΚΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ
πόπι ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ ΒΕΛΟΥΖΑΖΟΝ.

Ἡρώτησεν ἐάν τὸ ἔργον ἀνταπειρίνετο πρὸς τὸν τίτλον καὶ ἐπὶ τῇ ἀπαντήσει τοῦ πωλητοῦ: « Ἀγοράσατέ το, θὰ σᾶς ἀφέσῃ, ἀν καὶ εἰναι ἔργον νεαροῦ καὶ ἀγνώστου μουσικοῦ, τοῦ Ανατολίου Βελουζάζον », ή « πόλκα τῶν ἐρωτῶν » ἐκλείσθη μετὰ τῶν ἄλλων τεμαχίων εἰς τὸ γαροφυλάκιον τῆς Εὐγενίας.

Μετὰ ταῦτα οἱ νεαροί σύζυγοι σληνρώσαντες ἐπανέκαμψαν οἴκαδε. Εύθυνς ὡς εἰσῆλθον ἥ Εὐγενία ἐκάθηθε πρὸς τοῦ κλειδοκύμβαλου καὶ ἤρχισε νὰ παιζῃ, χάριν δοκιμῆς, ὅλα τὰ ἀγοράσθεντα τεμάχια, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Η « πόλκα τῶν ἐρωτῶν » τῇ πρεσενεν πολλύ, ὅστε τοῦ λοιποῦ πολλάκις τῆς ἥμέρας δὲν ἐπαιζεν ἄλλο παρὰ τὴν πόλκαν τοῦ Ανατολίου.

III.

Τοῦ λυκανυγὲς ἑαρινὸν τοῦ μαῖου. Αἱ ὁδοὶ ἥσαν πληγεῖς πρωινῶν περιπατητῶν, ἐξελθόντων ὅπως ἀναπνεύσωσι τὴν δροσερὰν αὔραν. Η Εὐγενία, πρὸς τοῦ κλειδοκύμβαλου καθημένη, ἔπαιζε μελαγχολικόν τι ἄσμα καὶ ὁ Λουδοβίκος, ἔξπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐξώ-

στου, ήκροστο της μουσικής της συζύγου αύτοῦ. Φαίνεται όμως ότι οὐδόδως τῷ πρέσει τὸ μελαγχολικὸν ἔμμα, διότι μετ' ὀλίγον παρεκάλεσε τὸν σύζυγον αύτοῦ νὰ παιξῃ τὴν «πόλκαν τῶν ἑρώτων».

Χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ νέαν παράκλησιν ἡ Εὐγενία, προχισε νὰ παιξῃ τὴν ζητηθεῖσαν πόλκαν μετὰ τέχνης οὐ τῆς τυχούσθης.

Μόλις ἐτελείωσεν ἡ πρώτη στροφὴ καὶ ὁ Λουδοβῖκος βλέπει εἰς τὸ ἀπέναντι παράθυρον κομψὸν κύριον παραπορεῦντα ἀδιακύτως πρὸς τὸ μέρος τοῦ κλειδοκυμᾶλου.

Κατ' ἄρχας δὲν ἔδωκε προσοχὴν, ὑποθέτων ότι ἀναμφιβόλως ὁ γείτων του ἥγαπα τὴν μουσικήν· κατόπιν δημως, βλέπων ότι τὰ βλέμματά του δὲν ἔπαυσαν προσπλούμενα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του, προχισε ν' ἀγνοσυχῇ, εὔρισκων τὴν διαγωγὴν τοῦ γείτονός του ὀλίγον ἀπερεπῆ.

Αἱ ὑπόνοιαι γεννῶνται ταχέως.

Ἄρα γε μῆπως ἔξ ὅλλου αἰσθήματος κινούμενος ὁ γείτων μου παρατηρεῖ τὴν οἰκίαν μου; Καὶ ἐπὶ τῆς ὑποθέσει ταύτῃ ἐνεθυμήθη ότι ἡμέραν τινὰ εἶδε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν ἔξωστην, ἀκριβῶς καθ' ἥν στιγμὴν εἰς τὸ ἀπέναντι παράθυρον ἵστατο ὁ κομψὸς κύριος. Ἀφεύκτως κάτι τρέχει ἐσκέφθη.

Καὶ δημως δὲν ἤδυνατο νὰ πιστεύῃ ότι ἡ Εὐγενία τὸν ἀπατᾷ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ εὐθὺς ὡς ἡ Εὐγενία προχισε ὅλλα τεμάχια ὠραιότερα καὶ μελῳδικότερα τῆς «πόλκας τῶν ἑρώτων», ὁ κομψὸς κύριος ἀπεμακρύνθη τοῦ παραθύρου, ὁ Λουδοβῖκος ἐστέφθη ότι ὁ γείτων αύτοῦ πόρρω ἀπεῖχε τοῦ νὰ ἥναι μελομανής.

— Πῶς ἔὰν ἀγαπᾶ τὴν μουσικήν ἀπεμακρύνθη καθ' ἥν στιγμὴν προχισαν τὰ ὠραιότερα τεμάχια; Αὐτὸς δὲν τὸ ἔννοι. Στουχηματίζω ότι ὁ κύριος κάτι ὅλλο ἀγαπᾷ, καὶ ὅχι τὴν μουσικήν.

IV.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ Λουδοβῖκος εἰσῆγετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του ἀκριβῶς καθ' ἥν στιγμὴν ἡ Εὐγενία ἐτελείωνε τὴν ἀγαπητὴν αὐτῆς πόλκαν. Μηχανικῶς ἐγκατέλειψε τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἔξωστην. Φαντασθῆτε τὴν ὄργην τοῦ Λουδοβίκου, όταν εἶδεν ότι εἰς τὸ ἀπέναντι παράθυρον ἵστατο ὁ κομψὸς γείτων!

Ο κύριος ἐφαίνετο κατενθουσιασμένος καὶ μεγάλην ὑπεροφανία ἀνεγνώσκετο ἐπὶ τοῦ φαιδροῦ αύτοῦ προσώπου.

Ο Λουδοβῖκος, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν ἤδυνατο νὰ πιστεύῃ ότι ἡ σύζυγος αύτοῦ τὸν ἀπατᾷ· ὅλλα τὴν ὑπερογάπα· ἐπομένως ἥτο ζηλότυπος· διότι δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς ἔρως ἄνευ ζηλοτυπίας.

“Ηρχισε λοιπὸν νὰ ὑποπτεύηται.

— Ο κύριος οὗτος μὲ στενοχωρεῖ, ἐψιθύρισε. Ποῖος τοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ παρατηρῇ τὸν ἔξωστην μου; Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ ὑποψίαι ἐγίνοντο μεγαλείτεραι.

Ἐλέδε τὸν γείτονά του δις ἐμφανιζόμενον εἰς τὸ παράθυρον ὑπὸ τοὺς ἥχους τοῦ ιδίου τεμαχίου. Μῆπως λοιπὸν ἡ «πόλκα τῶν ἑρώτων» ἥτο συμπεφωνημένον σύνθημα; Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ προχισε νὰ τρέμῃ καὶ ὠχρίδες ὡς κηρίον ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἔξωστην, ἐνῷ Η Εὐγενία εἰσελθούσα προχισε νὰ παιξῃ ὅλλα τεμά-

χια. Ἡδη δημως ὁ γείτων αύτοῦ ἐγκατέλιπε τὸ παράθυρον δυσαρεστηθεὶς, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ συζύγου. Τις οἰδεν, ἐσκέφθη ὁ Λουδοβῖκος· ἵστας ὅλα τὰ τεμάχια ἔχουν καὶ τὴν σημασίαν τῶν. Τὸ ἐν θὰ σημαίνη: ὁ σύζυγός μου εἶναι ἔδω· τὸ ἄλλο πρόσεξον αύτὸ δὲ τὸ ὄποιον παιξει τῷρα θὰ σημαίνη ἀφεύκτως ἀπομακρύνθου, διὰ τοῦτο ὁ κύριος ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυθῇ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰ παιζόμενα τεμάχια δὲν είχον κανὲν θέλγητρον διὰ τὸν γείτονα, μόνον δὲ ὅταν ἐπανήρχισεν ἡ πόλκα, ὁ ὀχληρὸς κύριος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον.

V.

Ο αἰθριος ὀμβριας τοῦ νεαροῦ ἀνδρογύνου προχισε νὰ καλύπτηται ὑπὸ νεφῶν. Ο Λουδοβῖκος ὑποθέτων ότι ἡ σύζυγός του ἀπατᾷ αύτὸν ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν ψυχρῶς.

Εἰς τὴν εύτυχην οἰκίαν δὲν ἀντηχούσι πλέον οἱ γέλωτες τοῦ ἔρωτος.

Ο Λουδοβῖκος πλλαξε πολὺ· καὶ ἡ Εὐγενία δὲ ἀφ' ἑτέρου βλέπουσα τὸν σύζυγον αὐτῆς τόσον σκυθρωπὸν πλόρει τὰ μέγιστα· ἡμέραν τινὰ μάλιστα ἐτόλμυνε νὰ τὸν ἔρωτήσῃ:

Διατὶ δὲν ἴστασαι πλέον πλησίον μου, ὅταν παιξω τὸ κλειδοκύμβαλον; Φαίνεται ότι δὲν σοὶ ἀρέσει πλέον ἡ μουσική μου;

Ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίθη. Καὶ τι πλέυνατο νὰ ἀποκριθῇ; περιέμενε μεγαλειτέραν ἀπόδειξιν τῶν ὑπονοιῶν του.

Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν καθ' ἥν ὥραν ἡ Εὐγενία ἐκοιμᾶτο εἰσέτι, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Η ζηλοτυπία τῷ ἐνέπνευσε μιὰν ιδέαν.

Ἡνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς συζύγου αύτοῦ, ἐλαβε τὴν γνωστὴν πόλκαν καὶ προχισε νὰ παιξῃ ἐνῷ συγχρόνως ἔρριπτε καὶ κρύφια βλέμματα πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ γείτονός του.

Ἡ πρώτη στροφὴ είχεν πῦν τελειώσει καὶ ὁ κομψὸς γείτων δὲν ἐνεφανίσθη εἰσέτι. Θά ἐνόπευταν ἐσκέφθη ότι δὲν εἶναι ἐκείνη.

Μόλις δημως προχισε τὴν δευτέραν στροφὴν καὶ βλέπει τὸ παραπέτασμα κινούμενον καὶ τὸν γνωστὸν κύριον προβάλλοντα τοῦ παραθύρου καὶ ζηλοῦτα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ἥρωιδα τοῦ συμπεφωνημένου συνθήματος.

Τώρα πλέον εἶναι βέβαιος. Η σύζυγος αύτοῦ ἔχει φίλον, ἡ σύζυγος αύτοῦ τὸν ἀπατᾷ. Πρέπει νὰ τὴν ἐκδικηθῇ· καὶ ἀποτόμως ἐξῆλθεν τῆς αἰθούσης καὶ διπονθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Εὐγενίας.

Αἰφνις δημως πλλαξε γνώμην. Οχι, ἐψιθύρισεν· η σύζυγός μου εἶναι ἔδω, δύναμαι νὰ τὴν ἐπανεύρω διπόταν θέλω· ἐκεῖνον τὸν ἄθλιον πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ.

VI.

Μετά τινα δευτερόλεπτα ὁ Λουδοβῖκος εὐρίσκετο εἰς τὴν θύραν τοῦ γείτονός του. Εκρούσε τὸν κωδωκαὶ γραιαὶ ὑπηρέτρια τῷ πνοιξε. Επὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὥχρου ἐξ ὀργῆς ἐπισκέπτου ὧπισθοχρούσε κατατερπομαγμένην.

Ο Λουδοβῖκος εἰσῆλθεν ὡς βέλος καὶ πάραυτα εὐρέθη ἀπέναντι ἐκείνου, τὸν ὄποιον ἐζήτει.

-- “Αθλε! ἐψιθύρισεν· ἔρχομαι νὰ σέ μάθω νὰ συμ-

περιφέρονται καλῶς. Ἐὰν δὲν εἶσαι δνανδρος θὰ σὲ ἀποδείξω πῶς ἐκδικοῦμαι τὴν τιμὴν μου. Ἰδού τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Ο νεαρὸς κύριος ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένος.

— Πόσον οἱ ἄθλιοι ήξενοιν νὰ προσποιῶνται! ἐσκέψθη.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ γείτων του τὸν ἔξελάμβανεν ὡς τρελλόν.

— Ἀλλά, κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἀπατᾶσθε. Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω.

— Τότε λοιπὸν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς κάμω νὰ γνωρίσω τε. Αὔριον τὸ πρώτοι οἱ μάρτυρες μου θὰ εἰναι ἐδῶ. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τοὺς δεχθῆτε δπως πρέπει.

— Ἀλλά, κύριε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἀπατᾶσθε, ἐπανέλαβε γελῶν ὃ δυστυχής γείτων. Ἀπατᾶσθε, ἐκτὸς ἀν... ἐκτὸς ἀν...

“Ηθελε νὰ εἰπῃ: ἐκτὸς ἀν εἰσθε τρελλός, ἀλλ' ἐφοβήθη μηπως ἐξάψῃ περισσότερον τὸν ἄγριον ἐπισκέπτην.

Διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἐξέβαλε τοῦ χαρτοφυλακίου του ἐν ἐπισκεπτήριον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Λουδοβίκον. Οὗτος ἔδριψεν ἀμέσως περίεργον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου διὰ νὰ μάθῃ τὸ δόνομα τοῦ ἀντιπάλου καὶ, ὡς τοῦ θαύματος! πάραυτα πλλαζεν ἡ φυσιογνωμία του. Ἡ ὁργὴ αὐτοῦ κατεπραύθη καὶ μικρὸν μειδίαμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Εἰς τί λοιπὸν ὥφειλετο νὰ αἰφνίδιος αὕτη μεταβολὴ; Επὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου εἶχεν ἀναγνώσει.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ ΒΕΛΟΥΓΑΖΟΝ Συνθήτης μουσουργημάτων.

— Γιαεῖς λοιπὸν εἶσθε, πρότισεν, ὁ συνθήτης «πόλκας τῶν...

— Τῆς «πόλκας τῶν ἑρώτων» μάλιστα, τύχει, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνατόλιος μεθ' ὑπερηφανίας.

— “Ω!

— Μάλιστα, κύριε ἑγὼ εἴμαι ὁ μελοποιός αὐτῶν.

— Καὶ ἀγαπᾶτε νὰ τίν ακούετε παιζούμενον;

— “Ω! κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Ἀνατόλιος· ἐὰν τὴν ἀγαπῶ! Τρέλλαίνομαι, καταμαγεύομαι, μεταρρυποῦμαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὅταν ἀκούω μουσικὸν παιζοντα δοθῶς τὴν πόλκαν μου. Οἱ ἀντικρυνοὶ γείτονες, παραδείγματος κάριν, τὴν παιζουν τόσον καλῶς, ὥστε καθὼς ἀρχίσωσι τοὺς πρώτους φθόγγους, διπτομαι εἰς τὸ παράθυρον ὡς τρελλός. Ἀλλὰ φαίνεται νὰ τὴν ἑβαρύνθησαν πλέον, διότι πρὸ ὀλίγους ἔτι τὴν ἐπαιζον δκι μετ' εὐχαριστίσεως καὶ ἀφεύκτως ὃ παιζων θὰ πέτο ἀρχάριος· ἐնνι ἥμην ἐκεῖ θὰ ἐδιώρθωνον πολλὰ λάθοι.

Ο Λουδοβίκος, χαίρων ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ ταύτη συναντήσει, ἔρριψθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Ἀνατόλιου, ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν καὶ ἐξήπτεσε συγγνώμην.

— Εἶχατε δίκαιον, κύριε Ἀνατόλιε, λέγων ὅτι ἀπατήθην· μάλιστα ἀπατήθην ὡς πρὸς τὴν ὁροφήν. Νὰ μὲ συγχωρήσητε.

Καὶ χαιρετήσας ἀπῆλθεν, ἀφήσας τὸν ἐκπεπληγμένον μουσικὸν πλέον ἡ βέβαιον ὅτι ὥμιλησε περὶ μουσικῆς μεθ' ἐνός παράθυρονς.

Ἐπανελθὼν οἴκαδε ὁ Λουδοβίκος ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὃς πλέον ὅτι νὰ τι-

μωρόσῃ ἔνοχον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇ ἄγγελον. Οὗτως η εύτυχία ἐπανῆλθεν εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος. Πόδον τυραννικὸν πάθος εἶναι η ζηλοτυπία! (Κατὰ τὸ γαλλικόν).

ΑΝ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ανέκδοτοι ἐπιγραφαὶ Ἐρετρίας.

Συνεχίζων τὸ περὶ Ἐρετρίας ἀρθρον μου, δημοσιεύθεν ἐν τῇ τοῦ Νεολόγου ἔγκριτῳ Ἐδδομαδιαίᾳ· Ἐπιθεωρήσει (ἀριθ. 23 τρέχ. ἔτους) παρατίθημι ὡδε ἐπιγραφάς τινας καὶ κεράμικ τινα ἐνεπίγραφα, ύποδειχθέντας μοι κατὰ Μέρτιον τοῦ 1893 ὑπὸ τῶν χωρικῶν.

1.— Ἐπιτύμβιος ἐπιγραφὴ τῶν μακεδονικῶν χρόνων ἐπὶ λίθου λευκοῦ, σχηματίζοντος ἀνωθεν πλαστιν μετ' ἀετώματος.

ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ Σώσανδρος

ΕΥΒΟΥΛΟΥ Εύβοιλου

ΠΛΕΥΡΩΝΙΟΥ Πλευρώνιος

2.— Ἐπιτύμβιος ἐπιγραφὴ τῶν ρωμ. χρόνων ἐπὶ λίθου λευκοῦ.

ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ Δημοξένεος
ΛΙ... ΑΙΟΥ . . .

3.— Ἐπιτύμβιος ἐπιγρ. τῶν μακεδ. χρόνων ἐπὶ λίθου λευκοῦ.

ΠΕΤΘΛΙ Πετθ[αλός;]
ΣΙΜΜΙΑΙΟΣ Σιμμιαῖος.

Σιμμιαῖος οὐδὲς τοῦ Σιμμία. Πατρωνυμικὸν ἐν θεσσαλικῷ ιδιώματι. Τὰ πρωτόκλητα κύρια ὄνόματα σχηματίζουσι τὸ πατρωνυμικὸν εἰς —αῖος,—αία,—αῖον, οἰον, Σερόφαρτος Νικιαῖος (= οὐδὲς τοῦ Νικίου. παραβ. Ηευζε, Macé. appendice κλπ.). Τὰ δέ δευτερόκλητα καὶ τριτόκλητα εἰς —ειος.—εια ειον. «Καλλίστρατος, Εύδοξειος (= οὐδὲς τοῦ Εύδοξου). Ιπποκλέας Σπενδόντειος (οὐδὲς τοῦ Σπενδώνος). Παρχε. Ηευζε, ὡς ἀνω, ἐπιγραφ. Ριζα, καὶ Mittheil. tom. VII. p. 64—69, ἐπιγραφὴν Λαρίσης ἐν αἷς πλειστα τοιαῦτα θεσσαλικά ὄνόματα ἐν ιδιώματι ἀναγράφονται.

4.— Πινάκιον ἐνεπίγραφον μοι ἀνεκοίνωσε βλαχοποιητὴς τις, δρθογωνίου σχήματος, γεγραμμένον κύκλῳ.

ΜΕΘΙΣΤΑΣ ΠΙΘΟΥΝΕΙ Σ Μεθίστας Πειθούνειος ΑΠΛΟΥΝ :

*Απλουν[ι]

Η γραφὴ ἐστίν ἀρχαῖη. Παρατηρητέον ὅτι τὸ Λ ἔχει ἔτι τὴν μορφὴν τοῦ L. Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐπιγραφῆς οὐδὲν εἰκονίζεται· ἐκ δὲ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τὸ πινάκιον ἔστι τεθλασμένον.

Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ τελευταῖα εὑρήματα ἐν τοῖς ἐρεπίοις τῆς ἀρχαῖας Ἐρετρίας, ἐφ' ὅσον ἐγὼ οἰδα· πλειστα δὲ εὑρήματα πολλοῦ λόγου ἀξίας ἀπεμπολούνται ἢ καταστρέφονται ὑπὸ τῶν χωρικῶν.

Ἐτ. Αλμηρῷ 1894.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

·Ο θεούσιος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ